

Sztercey Szabolcs Benedek

NAPFOGYATKOZÁS

Teltház volt, izgatottsággal és kíváncsisággal
teli férfiak és nők ültek a nézőtéren, mindegyikük
hanyag vagy igényes eleganciával kiöltözve,
sötét zakók, öltönyök, estélyik és bolerók,
halk eszmecserék, neszezések hangja, mocorgások
a széken, a régivágásúak kezében távcsövek,
pillantások a színpad fele, hogy történik-e valami,
de még mindig csak a fehér, négyzet alakú
lepedő vagy törölköző látható a színpad fekete
közepén, négy oldalról megvilágítva reflektorokkal,
nyújtózkodó nyakak a kulisszák irányába, hogy
vajon látnak-e már valakit készülődni a színpad
szélén, de csak egy-egy fojtott női hangot
csípnek el. Gyengülni kezdenek
a nézőteret megvilágító fények, épp csak egy
szórt, lágy fény marad az előadás szemlélőin
és a fehér négyzet mintha lüktetni kezdene a
színpad gyomrában, jobbról pedig egy középkorú,
várandós nő lép a színpadra, kezét a hasára
szorítja, úgy vánszorog a színpad fehér közepére,
néha szinte összeesik, de odaér, meggörnyed,
fojtott kiáltása alig hallatszik, a nézők
feszülten figyelnek, a nő lassan és nehézkesen
ül le a fehér anyagra, egy rövid ideig mintha
megpihenne, majd a hátára fekszik és lábait
széttárja a közönség irányába, hogy többszáz
ember szeme egyszerre irányuljon a már teljesen
kitágult méhszájra. A nő felnéz, de szemei a
végtelenbe fókuszálnak, légzése gyors, de ritmusos,
a homlokán összekuszálódtak az izzadt hajszálak,
erősen szorítja a fehér lepedő egyik sarkát,
majd megfeszül és felhasad belőle egy mindent

előntő kiáltás, amire a nézők is picit összerándulnak, együtttérzően felszisszennek, de nem mozdítják a tekintetüket, a nő közben erősen nyom, a ritmusos gyors légzést néha megszakítja egy erős, kitartott kiáltás, fejét erősen a földhöz feszíti és nyom, a jó akusztikájú terem mindenki fülébe egyenletesen hordja szét a vajúdás hangját, a nézők szinte nem is pislognak, annyira figyelnek, középen pedig először egy fej buggyan ki, ijesztően sok ideig marad ebben az állapotban, több néző is a mellette ülő karjába kapaszkodik az izgalomtól, de a nő kitartóan próbálja kitolni magából a magzatot, egyre csak szül és szül és nyom és kifúj, a váll csak nagyon nehezen csúszik ki, hisz ez a legszélesebb rész és ilyenkor a legnehezebb, de ezzel is megbirkózik, a többi már csak ki kell csusszanjon, szinte magától, a nő egyik kezével odanyúl, hogy alulról támassza meg, nehezen fér oda és egy pillanatra szinte oldalra is fordul, de végül sikerül időben odaférkőznie, pont úgy, hogy a magzat hátát megfogja, így amikor már a lábai is kint vannak, egy biztonságos kézre érkezik a magzat, akit a megszületése után már újszülöttnek nevezünk. A nő kifújja magát, egy pillanatra csend, hisz senki nem tudja, hogy vége van-e, és várják, hogy másvalaki kezdjen el tapsolni, majd a legnagyobb óvatossággal felül és a karjaiba veszi az újszülöttet, és nem is igazán figyel a mindent előntő tapsviharra, a véres magzatvizes törülközőre, a bedobott virágokra, semmire, csak arra, ahogy felsír, óvatosan törölgetni kezdi, feláll, a közönségre néz egy pillanatra, majd elindul balra, amikor beér a függöny mögé, hallja, ahogy a tenyerek kaotikus csattogása ritmizált renddé kezd összeolvadni, ezt mindig is szeretne hallgatni gyerekkorában, amikor ő nézett előadásokat, és várta, hogy visszaszaladjanak a színpadra mosolyogva és

kiesve a szerepeikből, de ő ma este nem fog visszamenni meghajolni, akármilyen erősen is ordibálják, hogy „vi-szsa! vi-szsa!”.

A SCHENGENI CSALÁDMODELL

Amikor már többé nem volt szükségük egymásra, a családtagok tetszés szerint otthagyhatták a másikat, a párok egyszerűen lecserélték egymást, az apa új feleséget keresett magának, a gyerek új apát, az anya új gyereket választhatott magának ízlése szerint egy másik családból, ahol már nem volt szükség rá, a sajátját pedig továbbadta vagy esetleg megtartotta, attól függ, hogy hozta a helyzet, a fiatal felnőttek gyakran kerestek maguknak más családot, de az is gyakori volt, hogy a kontrolláló, erős kezű nagymamákat közös megegyezés alapján cserélték le egy kedvesebb, befolyásolhatóbb nagymamára, aki hagyja nyugodtan fejlődni, alakulni, növekedni a családot, gyakran rakták ki csak az anyát vagy az apát, azokat, akik rossz szülőnek bizonyultak, ha később egy másik családnál fejlődött, arra is volt példa, hogy néha visszafogadták, vagy ha már volt új apa a családban, két apuka maradt, akik így, közösen tudták egy még erősebb családdá munkálni ezt a kis közösséget, így mindenki szabadon tudott ott fejlődni és nevelkedni, anyáskodni vagy apáskodni, ahol számára a legkedvezőbb volt, és a legjobban segítette előre a személyi fejlődését, csak arra kellett ügyelni mindig, hogy mindig időben hozzanak döntést, hogy valaki már nem kell, azért voltak kicsit mégis nyugtalanok, hogy nehogy a másik unja meg hamarább őket, mint ők a másikat.